

Nu te supăra, frate!

Nu te supăra, frate!

Inventatorul acestui joc bine cunoscut trebuie să fi fost un bun cunoscător de oameni. El a știut cât de ușor ne putem supăra din cauza lucrurilor mărunte, care ni se întâmplă în viața de zi cu zi. atât pe semenii noștri, cât și pe noi înșine. Și aceasta pe drept sau pe nedrept.

Biblia vorbește despre supărarea fatală care există: de a te supăra chiar pe Isus Hristos. Într-adevăr, cei ce fac așa ceva sunt de-a dreptul de compătimit, căci este imposibil ca astfel de oameni să fie oameni fericiți. Isus Hristos spune: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” (Matei 11.6).

Însă cum este posibil așa ceva, ca să găsești în El o pricină de a te scandaliza? Doar nu trăim într-o țară creștină? Ba da. Nu respectăm noi cu grijă formalitățile creștine? Da, desigur. Isus Hristos însă vrea mult mai mult. El nu dorește o fațadă evlavioasă, o spoială creștină. Atunci ce vrea? El te vrea pe tine și inima ta!

De aceea El Și-a dat viața neprihănită pe crucea de la Golgota, ca tu să primești iertarea păcatelor tale și să poți începe o viață liberă, fericită. Acum urmează un lucru, care de altfel pentru mulți este de neînțeles: Mulți oameni cufundați în păcat pur și simplu nu vor să vină la Isus. Păcatul, ce îi ademenește cu bucuriile lui de o clipă, le este mult mai plăcut. Ce-i drept, lumina dumnezeiască pătrunde și în întunericul sufletului lor, însă ei se închid față de ea, căci întunericul le place mult mai mult (citește Ioan 3.19). Ei fac așa precum odinioară unii oameni, când s-au instalat primele linii electrice și s-au pus becuri luminoase. Ei le spărgeau, pentru că, la lumina lor, dintr-o dată se putea vedea murdăria sau gunoii din colibele lor. Se supărau pe lumina ca și aceia care se supără pe Isus Hristos, raza de lumina a lui Dumnezeu.

Pentru alții, oameni morali, adesea suspuși, crucea de pe Golgota este în mod deosebit un marc prilej de poticnire. „Un Mântuitor răstignit? Pentru vina mea? Nu vorbiți în mod ofensator! Fără fanatism! De un Fiu răstignit al lui Dumnezeu n-am nevoie!” Astfel sau într-un mod asemănător vorbesc sau gândesc mulți.

Apoi continuă: „Știți dumnevoastră ce sunt eu? Sunt un umanist. Pledez pentru libertatea și demnitatea umană. Nu fac nimănui nici un rău, ba chiar sunt gata să ajut. Sunt cinstit și pot privi în față pe oricine.” Niciodată n-au existat atâția oameni autocrați ca astăzi, care se exprimă deschis sau gândesc în sine: „N-am nevoie de nici un Salvator. Mă ajut singur!” Toți aceștia însă uită că singurul care s-a scos din mocirlă, trăgând de propriul său moț de păr, a fost Münchhausen. Iar acesta a fost un mincinos.

Cercetează-te dacă și tu găsești în Isus Hristos un prilej de poticnire, dacă eviți pe cât îți este posibil să pronunți măcar Numele Domnului Isus! Dacă acesta e adevărul, atunci te rog cu seriozitate un singur lucru: descoperă-l răul de bază care este vinovat de această situație! Sunt păcatele tale. Lumina și întunericul nu pot sta împreună. Aici este rădăcina prilejului de poticnire. Însă există ceva care se potrivește foarte bine: o inimă care tânjește după lumină și iertare și un Mântuitor, care vrea să ți le dăruiască.

O, har ce ștergi păcatul Prin sângele scump al lui Isus. Tu dai la toți deopotrivă alertare, pace de nespus. Mântuirea ai dat-o în dar. O, minunat timp de har!